

LA COCTELERA

revista de les Joventuts d'Esquerra Republicana

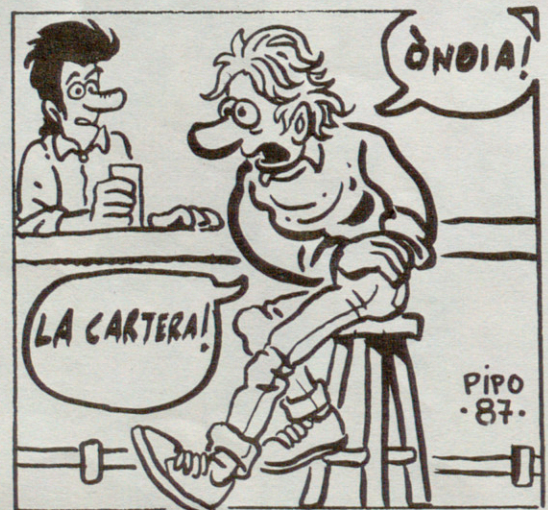
Garraf, 37, entl. 2.
L'HOSPITALET

ARA, L'ESQUERRA

any 1 núm. 0 abril 87

PIPO-87. Mala Sort

EL COCTEL DEL DIA

L'avenç dels posicionaments ideològics d'avantguarda es fa incontenible en la nostra societat. La seva pròpia degradació humana i social provoca l'eixida d'aquells que encara creuen en el progrés històric, cap a alternatives radicals.

En aquesta *fugida* hom ha deixat ja de banda les solucions reaccionàries de garrotada i mà dura davant una suposada crisi de valors del sistema, i pocs són els que qüestionen aquesta situació en funció de pressumptes encoratges cap a la dreta o cap a l'esquerra dels governants.

Avui qualsevol resposta no estrictament conjuntural i amb projecció de futur passa ineludiblement pel judici al propi sistema com a tal, font originària dels problemes actuals. I aquesta realitat és especialment palesa *avui*, perquè cada dia que passa demostra la falàcia del fi de la transició, la ineficàcia de qualsevol *canvi* vingut de fora, la impotència dels manifesters de les suposades virtuts democràtiques del règim.

En aquest sentit, cada vegada es posa més de manifest la disconformitat d'amplis sectors de la societat —especialment entre els joves— a seguir mantenint aquest status. Nosaltres, els joves nacionalistes catalans, els que volem la independència de la nostra nació, ja n'estem farts del regionalisme i d'aquesta suposada esquerra, tan espanyola ella, que no articulen un projecte polític que doni resposta a aquesta expressió existent en la col·lectivitat.

La solució que com a joves hem de cercar és la que ens garanteix un futur amb garanties de llibertat; un projecte conduït per persones amb una trajectòria neta i coherent; un compromís adquirit amb el país de no claudicar, de no pactar més ni amb els regionalistes ni amb els espanyolistes.

Avui, aquest projecte té un nom: ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA.

Ara, és el moment de donar el nostre suport a aquest projecte de futur perquè la seva consolidació, és a dir l'assoliment de la independència, és conseqüentment, un **projecte jove**.

EL FORO I EL PAIS DEL MORO

Fer la mili és un pal. Si a més a més s'ha de fer a Espanya, el pal es duplica. Però quan estant ocupat, et toca fer d'ocupador per a un ocupador que és el que t'ocupa, el pal s'erecciona vertiginosament i brutal con l'As de bastos.

Ingrata feina la de fer d'ocupador-ocupat en nom del que t'ocupa i et fa ocupar llocs com Ceuta, Melilla, Euzkadi, Catalunya...

Però l'ocupador té múltiples inbricacions a la tropa; i és que encara hi ha qui s'ho creu: "...Con España adelante...". I dient això se'ls omple la boca, com menjant patates. Ara bé, la Modernor implica un canvi substancial en les formes i el llenguatge que s'hi ha d'adequar. Conclusió: Si abans deien: "Santiago y cierra España". Ara han de dir: "Mejor el foro que el país del moro". Evidentment, això no vol pas dir la renúncia a l'Espanyolitat de les places africanes de Ceuta i Melilla. I és que els de la metròpoli de l'imperi, sempre amatents al darrer crit en

tecnologia punta, no s'han aturat aquí, i han elaborat les seves pròpies teories, agosarades, això sí; però dels covards no hi ha res escrit. Tot aplicant una revolucionària teoria de vasos comunicants, el PSOE ha aconseguit, només amb contacte eteri —que no pas físic— de fer Europees Ceuta i Melilla.

Per l'Ibèric perifèric tot això és un xic estrany; estar ocupat és impermissible, però que l'ocupant sigui primari i talòs, com aquells nous rics que esmorzen espàrregs amb cafè amb llet és intolerable!!!

Madrid, Madriz, Madrit, té diners; la població treballadora de Madrit és altament quealificada, però allò que no pot comprar Madrit és la història. I d'història Madrit no en té. La història de Madrit, com la d'Espanya, és recent. És una història ortopèdica, i per tant fictícia i falaciosa. Qui no té història no té origen. Qui not té origen no té identitat. Però el nou ric, acostumat a comprar a cops de moneda, ha

volgut comprar-se la història, l'origen i la identitat. I ens han fet Madrit, Capital Cultural d'Europa, fent de l'expoli llei; pensem només en el Gernika de Picasso. La tradició cultural, però, es fa a força d'anys, que no es compra.

Us imagineu d'aquí cinquanta anys els llibres d'història de l'art? Paloma Chamarro, una vida dura i intensa dedicada sense esmerça a l'art de l'imatge. Paràmetre i testimoni dels agosarats i innovadors corrents artístics Europeus. Alaska, la violació dels prejudicis, líder carismàtica del jovent Europeu que s'enmiralla en ella i pregunta ple de gelosia: perquè no jo?. Almodóvar, fill de modestos obrers, de petit va trencar una màquina de retratar, els seus pares van veure-ho clar: "Eze, otro Visconti". Paco umbral, una de les úniques vaques sagrades amb accés setmanal a l'estel de les llums i de les arts, del senys i de la rauxa. La veu que tot ho sap: El país. EL FORO, centre efervescent i testimo-

nial de la Kultura Europea. Bressol dels més re-putats artistes del segle. Llumenera de les arts, mecenes urbà de tothom qui, un dia al matí, ullerós, amb la boca seca i rancior a l'estomag ha pensat: Sóc un artista!!!.

I al Titànic que no s'acaba d'enfonsar mai (evidentment no es pot matar tot allò que és gras, EH? Fèlix de Azúa) li cau la cara de vergonya.

I és que com deia un comarquina que encara no ha sabut ben bé què va anar a fer a Ceuta: "Antes del País del Moro que del foro". I un forenyo que va i li etziba, tot agredint la toponímia: —Tú, Polaco, y tú (un despitat de l'alcoià que no havia pogut resistir-se a la gràcia del nord) Checoslovaco—. I quedava content i repapat com qui fa un rot havent sopat. I és que de valents els cementiris en són plens.

JOAN BOIXASSA

ESPANYA 5 CATALUNYA 1

Un dels temes més apassionants i polèmics a la política espanyola dels darrers temps és, sens dubte, el de la televisió privada. Després de llargs debats i discussions al si de les altes instàncies de poder, en els mitjans de comunicació, i àdhuc al carrer, el Govern de l'Estat ha aprovat un Projecte de Llei el qual concedeix tres canals de TV. privada que es posaran en funcionament d'aquí a dos o tres anys.

La valoració d'aquest Projecte —al marge de crítiques parcials a l'articulat de la proposta— s'ha de centrar en si la TV. privada esdevé positiva pels qui volem una Catalunya lliure i de progrés, o si representarà una dificultat aleatòria pel procés de redreçament lingüístic, cultural i nacional del nostre país. M'inclino per aquesta segona premisa.

És important denunciar, d'entrada, la fal·làcia que suposa la utilització d'un argument simplista com els de qui defensen la TV. privada com a garantia de llibertat d'expressió i pluralitat informativa; malauradament la realitat és una altra. Només cal analitzar les fortes

inversions que s'han fet per endegar un canal privat (uns 18.000 milions de ptes.) i veure quins són els grups socials que es poden permetre una despesa d'aquestes dimensions. Òbviament, la propietat dels canals i el control de la informació restarà en mans de grans grups econòmics (la banca, fonamentalment) que hi buscaran una rendibilitat d'acord amb els seus interessos.

És fàcil adivinar el rol ideològic que expressaran els missatges icònics dels canals privats: una concepció conservadora de la societat; un nivell cultural devaluat (es buscarà la comercialitat de la programació); la submissió a la publicitat (font financadora); la creació d'una opinió pública fomentada a través del filtre i les directrius del Capital. En definitiva, la pretesa llibertat d'informació es converteix en la llibertat dels poderosos de dominar, amb comoditat, l'espectre comunicatiu.

D'altra banda, i des d'una òptica nacional, l'aparició de la TV. privada deixa en una situació de greu inferioritat a la llengua catalana en

el camp de la imatge televisiva (en una proporció de 5 a 1/TV1,TV2 i Privades contra TV3). Això fa que es desvirtuin a la pràctica els valors positius que —malgrat discrepàncies puntuals i de gestió— tots coincidim a reconèixer a TV3 com a instrument de recuperació nacional. La competència d'altres canals farà minvar l'audiència global de la TV. autonòmica i, en conseqüència, la incidència en el cos social —sobretot entre la immigració— es veurà disminuïda.

El nou sistema televisiu espanyol deixarà el català en una situació de clara inferioritat, doncs la possibilitat de l'ús de la nostra llengua als canals privats és mínima, entre altres coses per la seva presumible inviabilitat econòmica. A més a més, el Projecte de Llei socialista no preveu la regulació d'unes condicions expressives que obliguin a la presència de les diverses llengües de l'Estat, almenys en un dels tres canals (tot i que la seva biblia constitucional diu que s'ha de respectar i protegir la riquesa lingüística "d'Espanya"). Fins i tot, quan en

el text de la Llei es planteja la possibilitat d'emetre una programació limitada a la cobertura d'una part del "territorio nacional", no s'estableix que aquestes parcel·les de territori hagin de coincidir amb les Comunitats Autònomes.

En un futur pròxim és lògic que la TV. privada —així com la TV. per cable i via satèl·lit— provoquin un canvi important en les estructures socials i comunicatives de tota la col·lectivitat. Serà imprescindible, doncs, regular l'espai comunicatiu i propiciar una legislació que ens concedeixi el patrimoni del nostre propi entorn.

La mateixa complexitat del debat —que tot just s'enceta— ens dóna un marge de reacció per proposar i assolir alternatives, es a dir: opcions polítiques en el camp de la comunicació que no deixin a Catalunya, una vegada més, en una situació desfavorable.

JORDI TRILLES I NOGUER
Membre del Consell Nacional
d'ERC

REBELS, PERÒ COMPETENTS

Joan Hortalà i Arau, olotí de cap a peus és Secretari General d'Esquerra Republicana potser perquè m'agrada el perill, segons ens confessa en aquesta entrevista, realitzada en un parèntesi entre les constants visites que està fent aquest dies per diversos pobles de Catalunya. I és que, com sabeu, ara és el moment d'Esquerra.

— Hi ha una dita que diu que mentres a Espanya es diferenciën entre marxistes i feixistes, a Catalunya ens diferenciem entre liberals i llibertaris.

— Sí, en bona part a Espanya es mouen entre aquests extrems. A Catalunya jo crec que la gent és liberal i llibertària alhora, perquè el liberalisme és avui en dia una pauta de comportament tendent al progressisme, i complementant-ho el llibertarisme respecta les potencialitats individuals del ésser humà.

— Et consideres individualista?

— Bé, jo no he estat mai col·lectivista. El meu tarannà llibertari m'inclina a valorar l'individu per sobre de l'Estat. Li dono molta importància a la persona i a les seves capacitats. Per això m'agrada estudiar. La meva aspiració és ser estudiant tota la vida.

El meu tarannà llibertari m'inclina a valorar l'individu per sobre de l'Estat. Li dono molta importància a la persona i a les seves capacitats.

“...examinant una maqueta de LA COCTELERA”

— I de petit que tal ho feies?

— Ah, bé! Jo sempre he anat als Escolapis, encara que algun cop em van fotre fora. Primer a Olot i després a Barcelona. A la facultat d'Econòmiques vaig acabar sent catedràtic als vint-i-cinc anys, gairebé sense voler, i més tard vaig estudiar a Europa.

— això seria cap als anys seixanta.

— Sí. Recordo que el maig del 68 va agafar-me a la facultat de dret i ciències econòmiques de la Sorbona de París preparant un doctorat. Vaig viure tot aquell merder encara que jo no vaig córrer gaire, no.

— i en aquesta època, políticament què?

— Bé, jo de jovenent més que res era d'Olot. Després amb el món universitari van venir els primers contactes polítics, essent ja catedràtic, les assemblees i tot això. He seguit el camí normal, primer universitari i catedràtic i després polític.

— sí, perquè n'hi ha que han assolit les càtedres després de ser polítics

— sí, és veritat. Em sembla que sobre això el Barnils diu que no passava ni quan en Franco i té rao.

M'agrada el perill, potser per això sóc Secretari General d'Esquerra Republicana.

— com recordes aquella època?

— A la Universitat m'ho passava bé. Econòmiques era una facultat divertida i hi tinc molts bons amics i bons records: els estudiants tancats, els grisos, l'esquela que cada matí buscàvem als diaris i que dardà tant en aparèixer... Després, la legalització dels partits i la meva entrada a ERC l'any 1979.

— i ara la Secretaria General...

— i en un moment clau. Ara tots hem de col·laborar a expandir l'esquerra, és un repte important pel país, especialment pels joves. Vosaltres sou el futur del partit i per tant el futur de Catalunya, però cal ser consistents. El que sempre s'ha dit: heu de ser rebels, però competents. No n'hi ha prou amb la rebel·lia, s'ha de pensar i s'ha d'estudiar.

— d'això n'ets un bon exemple, és veritat. Però escolta, com creus que ha d'anar perquè el missatge d'ERC arribi a la societat catalana?

— ERC en aquests moments està iniciant un projecte ambiciós d'aproximació al conjunt dels habitants del país, gràcies a la campanya d'imatge i propaganda que s'està portant a terme amb el lema «Ara, l'Esquerra». No obstant, hi ha un rerefons de conscienciació a la gent, d'encomanar l'energia renovadora que l'ERC proposa. I això es veu en les constants activitats que el partit organitza arreu dels pobles i les ciutats de Catalunya.

— canviem de tema. Quins hobbies tens?

— M'agrada la pintura. A Olot tots som una mica artistes, ja se sap... Musicalment prefereixo Bach i els clàssics en general, encara que darrerament veig com surten nous grups amb molta marxa a Catalunya, i el que és més important, des de comarques.

També tinc una gran afició pels cotxes. Quan estudiava a Londres vaig fer proves de conducció per a Lotus, a la fórmula 3. M'agrada la velocitat i el perill, potser per això sóc Secretari General d'Esquerra Republicana —diu rient—.

Ara tots hem de col·laborar a expandir l'Esquerra, és un repte important pel país, especialment pels joves.

J. Hortalà, optimista pel futur de l'Esquerra

21 de març: Dia de l'Europa de les Nacions

S'ha inaugurat aquest any la celebració del 21 de març com a data escollida per a reivindicar la configuració nacional del continent europeu. Els nacionalistes d'arreu d'Europa varem mostrar així el nostre rebuig a les velles estructures estatals, que en absolut responen al component humà ni a les necessitats dels pobles que formen part d'Europa.

També les JERC, en tant que organització partícep d'aquest projecte ens vam manifestar en aquest sentit, tot organitzant una acció-concentració a la cruïlla del Passeig de Gràcia amb la Gran Via de Barcelona. Es van plantar diverses banderes de nacions europees sense estat propi, i van col·locar-se unes plaques (per cert, més netes que les de l'Ajuntament) que batejaven la plaça com a «Plaça de l'Europa de les Nacions»

Seminari sobre Nicaragua i Centre Amèrica

L'Associació catalana de brigadistes a Nicaragua organitza des del 5 de març i fins el 3 de juny un seminari sobre la situació als països centreamericans, a la Sala Claret de Barcelona. El programa d'actes per al mes de maig és el següent:

dijous, 7

Luis de Sebastián:

L'ECONOMIA MIXTA A NICARAGUA

dijous, 14

María Vázquez:

GUATEMALA: EN LLUITA TAMBE

dijous, 21

Victoria Abellán:

**LA SENTENCIA DE LA HAYA:
LA RAÓ VENÇ AL PODERÓS**

dimecres, 27

Elvira Posadas:

ELS DRETS HUMANS I EL SISTEMA PENITENCIARI A NICARAGUA

Totes les xerrades comencen a les 7.30 h. de la tarda.

Foto Andreu

Jornades de Solidaritat amb Centre Amèrica

Quan estan a punt de complir-se set anys de la Revolució Sandinista i de l'arribada al poder del seu capdavanter, el FSLN, la situació actual a Nicaragua és ben diferent de com la somniaren aquells lluitadors per la llibertat. El setge militar que els EEUU mantenen en les fronteres d'aquell país vol impedir la consolidació del règim sandinista i per això Reagan no regateja alhora de suministrar dòlars a l'anomenada «contra».

Per analitzar aquesta situació, que a vingut a denominar-se el volcà centre-americà, s'organitzaren el passat mes de maig unes jornades al Centre Cívic de Sant Martí a La Verneda, a Barcelona. Aquestes jornades foren el marc de diverses conferències, presentacions de llibres i música, en un afany per apropar-nos la realitat d'aquell poble americà.

I Trobada de les Joventuts d'Esquerra Republicana

Les JERC amb la intenció de fomentar el contacte entre els militants d'arreu del país i de treballar conjuntament en tot allò que fa referència a la problemàtica juvenil, estem organitzant una trobada d'un cap de setmana en algun poble de Catalunya encara per determinar. La finalitat política de la trobada quedarà complementada pel vessant lúdic, amb les corresponents activitats de gresca i marxa nocturna, com concerts de música, tallers, jocs, etc.

Si voleu participar en la confecció del programa i en la part tècnica de la trobada, o simplement rebre'n informació, poseu-vos en contacte amb la comissió organitzadora:

JERC Villarroel, 45 - Barcelona

BRIGADES INTERNACIONALS Foto: Robert Capa

Sant Jordi i la llengua: Models estrangers.

Amb la finalitat d'estudiar la situació de diverses llengües europees no reconegudes, vam visitar el País de Gal·les, Irlanda, Flandes i el Kosovë (Iugoslàvia). Totes aquestes nacions presenten significatius conflictes lingüístics i nacionals amb característiques força diferenciades.

Aquesta perspectiva europea ens impel·leix a afrontar la realitat catalana mitjançant un estudi comparatiu de la situació de la llengua i la seva presència a diversos àmbits.

L'ESCOLA

Hom ha dit que l'escola i la TV són les dues eines imprescindibles amb què cal comptar per al redreçament d'una llengua.

Pel que fa a l'ensenyament és molt interessant conèixer el cas del País de Gal·les. La llengua gal·lesa va ser introduïda a l'escola com a assignatura a primers de segle. Però els resultats aconseguits no poden qualificar-se de positius. En 80 anys la població gal·lesoparlant ha minvat d'un 50% a un 20%. Només quan l'escolarització es fa tota en la llengua "pròpia" (en aquest cas el gal·lès) és possible que tots els joves arribin a poder-se expressar en totes dues llengües. La llengua dominant (en aquest cas l'anglès) és apresada al carrer i tothom n'assoleix nivells perfectament correctes. Tan correctes que, paradoxalment, el nivell d'anglès als exàmens de final d'estudis és superior en els alumnes escolaritzats en gal·lès.

L'estudi de la llengua gaèlica com a assignatura a Irlanda encara ha donat pitjors resultats. Ha produït un "efecte rebot". L'exigència d'uns alts nivells de gramàtica gaèlica, sense que els nois no l'haguessin sentit parlar mai, ha provocat que tota una generació d'estudiants haguin adquirit una veritable animadversió envers la llengua gaèlica. per ells era tan inútil com el llatí.

Confiar per tant la recuperació de la nostra llengua als mestres, tal com es va fer des de 1922 a Irlanda, pot ser a més a més d'inútil, contraproductiu. Si considerem a part la mentalitat de funcionari colonitzador de molts mestres, podem concloure que queda molt camí a fer, simplement perquè tota la població dels Països Catalans sigui capaç d'expressar-se en les dues llengües. Una constant que hem trobat tant al País de Gal·les, a Irlanda, com a Bèlgica, és que els galesoparlants, els gaèlicoparlants i els neerlandòfons, respectivament, poden expressar-se en l'altra llengua. Als altres no els cal: parlen anglès o francès i prou. O castellà si ens referim a la majoria dels Països Catalans. A tot arreu quan es parla de bilingüisme s'enten només referit a una part de la població. L'altra és estrictament unilingüe..

ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ

La TV és l'altra clau de volta que pot obrir unes perspectives de supervivència a una llengua amenaçada. No cal explicar com s'introdueix a cada llar com a únic subjecte parlant una pila d'hores cada dia.

Després d'una llarga lluita, el País de Gal·les va aconseguir el mes de novembre de 1981, arrencar de Mrs. Thatcher un canal de TV en gal·les. Amb 1/2 milió de parlants i sense cap tipus d'estatut d'autonomia ni de oficialitat de llengua, els gal·lesos gaudeixen d'un canal propi, des de 2 anys abans que els catalans del principat, tot i estar reconegut en l'Estatut d'Autonomia del 1979. Evidentment la BBC no només no hi posa bastons a les rodes sinó que hi col·labora. Sobta constatar que el govern

socialista que patim sigui a la pràctica més tancat i centralista que els conservadors anglesos.

A Flandes, dels 4 canals belgues n'hi ha 2 de flamencs, a més dels canals holandesos. Després de 150 anys de reivindicacions, la situació lingüística està normalitzada en tots els àmbits. En canvi als Països Catalans, si deixem de banda l'edició de llibres en llengua catalana (2.700 l'any 1984), el panorama dels mitjans de comunicació és desolador. Diaris, revistes i ràdio estan majoritàriament castellanitzats. Els flamencs "van crear" el conflicte lingüístic i el van guanyar.

LA POLITICA LINGÜÍSTICA

La tercera eina bàsica per al redreçament lingüístic és l'acció institucional. És a dir, la política lingüística. Però per poder dur a terme una política determinada cal tenir poder. i el poder que està en mans de la Generalitat és esquitit. (No s'ha pogut aconseguir encara que la Renfe regularment anunciï els trens també en català).

Malgrat tot, l'objectiu del "bilingüisme passiu" (que cadascú parli la seva llengua) és un pas endavant vers la normalització, encaminat a modificar els hàbits lingüístics (que la gent no es passi al castellà). El pas següent és el que ha d'establir una igualtat real: que tothom es pugui expressar en totes dues llengües.

La Llei de Normalització Lingüística (1983) cal enmarcar-la dins d'aquests intents de fer justícia a la llengua catalana. Però les recomanacions que inclou no obliguen a res. Tampoc reconeix el dret a ésser atès i informat en català. Inspirada en la "Carta de la llengua Llengua Francesa" del Quebec, s'ha quedat a mig camí. I tres anys després, les minses obligacions que contenia s'han acomplert només parcialment.

En el extrem oposat del Quebec, hi ha Irlanda, model de la política lingüística que no s'ha de seguir si no es vol condemnar a mort la llengua catalana. A la República d'Irlanda han dit i repetit que la recuperació de la llengua era un gran objectiu nacional, però cap govern no l'ha conside-

rat un problema prou urgent com per dedicar-s'hi. S'ha parlat molt i no s'ha fet res. I el gaèlic se'ls està morint a les mans...

A Bèlgica els problemes lingüístics han provocat darrerament una reforma de la Constitució per la qual Flandes i Valònia han esdevingut zones estrictament unilingües. Aquesta és l'única solució definitiva que, a l'estil suís, ha permès arribar a una entesa raonable.

A Iugoslàvia, a l'altra banda d'Europa, l'estructuració federal i la solució "cada república: la seva llengua" han estat el desllorigador de l'envitricollat problema de les nacions esclaves del sud.

EL FET NACIONAL

Ara bé, cal defugir simplificacions i s'ha de reconèixer que darrera d'un conflicte lingüístic hi ha normalment un problema nacional irresolt. La llengua de l'Estat tendeix a substituir la llengua nacional pròpia. Aquest procés és el bilingüisme, situació transitòria que mena a l'unilingüisme de la llengua dominant. Qualsevol estadística fiable del tant per cent de catalanoparlants als Països Catalans ens mostraria la neta reculada de la nostra llengua. Reculada que la minsa presència del català a l'escola, TV, ràdio i premsa no pot contrarestar.

Així, doncs, si la lluita per la recuperació lingüística no s'inscriu dintre d'un context de reconstrucció nacional és eixorca. És per aquest motiu que la implantació electoral de forces polítiques amb dependència forània dificulta la recuperació de la llengua. Perquè aquesta llengua fa temps que ha estat condemnada a desaparèixer per les diverses instàncies de l'Estat.

Per salva la llengua ens cal l'escola, la TV, i el poder polític. Però per sobre de tot ens cal la voluntat decidida del poble català de fer ús de la seva llengua com a vehicle d'expressió i de comunicació.

TONI BORRELL

article extret del n° 8 d'"altres nacions" publicat pel CIEMEN

JERC

Barcelona-ciutat
Redacció:
Villarroel, 45, ent. — Tel.323 44 13

LA INDEPENDÈNCIA

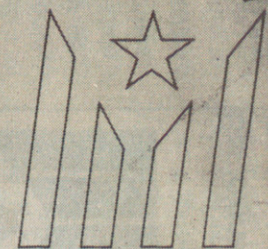
PROJECTE JOVE

J E R C

TRUCA'NS:

BARCELONA: 323.45.52 - 323.48.02
Villarroel, 45 entresòl - 08011 Barcelona

JOVENTUTS D'ESQUERRA REPUBLICANA